

FELLINGER KÁROLY

Madárdal

Földgolyójuk a
holtak felhúzzák, akár
a csörgőórát.

Vége az ősznek.
Padlásomon lógnak a
madárijesztők.

Felhőkkel szárnyal,
de szeme a parányi
földet kutatja.

Csőrében fénygally,
de vágya a porladó
földhöz köti.

Hol lenne vajon
a beteljesületlen
álmai nélkül?

Ribizlidzsemet
főztünk, gőze visszaszállt,
vissza az égbe.

Ahogy a köröm belenő a húsba

Rohan a sorsa elől vakon a fény,
az emlékezés vagy mindig túl lengén,
vagy túlon túl melegen öltözködik.
Az időért a halott a felelős.
Az időjárásért nemkülönben.
A gyors előrejelzés ellenben az
élők igyekezetét minősíti.
Aki képes ilyenkor versírásra,
az bizony szó szerint mindenre képes.
Már csak a felejtés tudja ugyanúgy
lefesteni egymásután többször is
azt, aki végleg hiányzik közülünk.

Mondták, afféle

47

írogatók leveleiből nyí-
lik kiállítás, megkértek, adjak
néhányat, hirtelen felbontottam
magamat, mint az ingyenc befőttes,
a felbonthatatlan halkonzervet
is bevállalva még böjtidőben,
most meg, hogy végre visszaküldték a
sárguló lapokat, úgy látom, két-
szer léptem bele ugyanabba a
folyóba, és mezítláb ballagó
Mikulások húzzák a lábukra
fénylő, ablakban felejtett csizmám.

